

Богданкаво Пресе



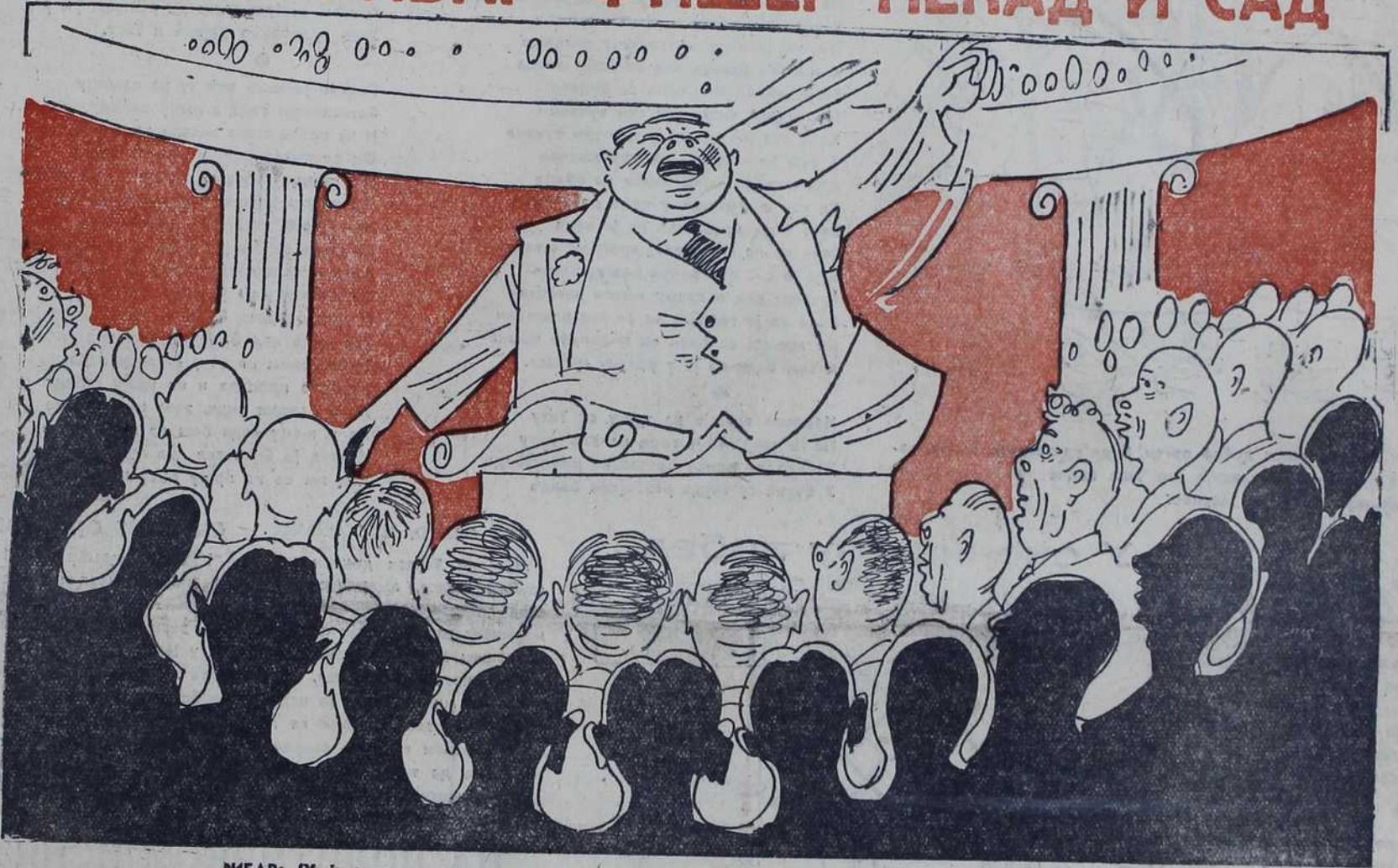
Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III
ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА
Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.
Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 18 ДЕЦЕМБРА 1943

БРОЈ 108 — ГОД. III

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ИВАН РИБАР-ФИШЕР НЕКАД И САД



РИБАР: (у југословенском парла менту): — Бољшевизам је највећи непријатељ човечанства



РИБАР: Наш маршал Стаљин наређује нам да се боримо за бољшевизам



Из новина: Прибићевић је понудио Ивану Рибару да буде претседник Уставотворне скупштине, пошто има добар орган за говор.

КВАЛИФИКАЦИЈЕ ЗА ПРЕТСЕДНИКА ВЛАДЕ



— Ти Рибару имаш добар орган, буди претседник владе, зато не треба друге квалификације, јер ћеш иначе говорити само оно, што диктира влада из Москве.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД Рузвелт чупа се за косу — у великом он је сосу

Рузвелт хтео, као свака птица фина
Да користи неке види и превари он Стаљина
Па је ишо преко мора, до далеког Техерана
Ал му Стаљин ишде није дао приватнога стана
Да над њиме стално бдије и да види шта он ради
У интернат њега мето у совјетској амбасади
Уплашили они чикју да атентат њега чека
А код Франклина Рузвелт нарав опет много мека
Да побије може друге, јер то «култура» захтева
Али кад га прст заболе он од страха одма пева
Зато није на свом путу ни видео он Иранце
Са Стаљинком тражио је на бурету вотке данце
У великом дару и пјаном весељу
Исцело је целу «Атлантску повељу»
А његови ортаци сад се јавно хвале
То је мамац био само за будале
Јер велике силе, ова три ортака
Хоће све да сместе у два три буџака
А они ће сами да се разбашкаре
Док народе мале треба да обаре
Па чак и Француску хоће да угњече
Зато сада веле неће да је лече
Тако се на журу овај програм ствара
Али је све био рачун без крчмара
Рузвелт кад о свему мисли натенани
Виде да је грешка, па се сад пишмани
По хромој се нози он нервозно чешка
И сам види да је у рачуну грешка.

Немачке армије на трагу су Титу
Па га свуда бију горе но Вла' питу
Узалуд су приче британске пропаганде
У Босни су свуда разбијене банде

И још неки месец, од тог Тито зебе
И он ће морати негде да загребе
А његова «влада» гледаће да клисне
Обруч се затвара, све ће да притисне
Срби су већ рекли да неће да чују
Да чивути српску судбину сад кују
Зето ће сви листом да дограбе мотке
Да раскину конце робијашке потке
У српском народу престала је пизма
Сви устају сложено против комунизма
Српскога стрпљења прелуни се чаша
Неће цех да плаћа он због робијаша
Својом слогом жели да разгони рити
Зато одзвонило Пијади и Титу.

Година је нова већ ту на помолу
Бољшевици сада мењају паролу
И не праве више веселе прогнозе
Од зимскога рата и они се грозе
Јер губици страшни а крај се не види
Од напора силних сва им снага бриди
Неће моћи зато дуго да издрже
Па други фронт хоће да се створи брже
Ал Англосаксонци варају и лажу
Па меницу ову једнако одлажу
И други фронт биће — то се види јасно
Тек онда кад буде за Стаљина касно
Тешко рном ко се у Енглезе нада
Редовно пропада и на крају страда
Па и Стаљин види, зато сузе брише
Да и њему сада баш се црно пише
Узалуд је била сва ова гурема
Кад им се на крају опет пропад спрема.

Етишрам

Черчил воле баш детоње
Ал добио запаљење
Ил' је само фол
Можда је због зимских дана
Озебо због Техерана
Па га штреча бол.

Други фронт се веле, спрема
Ал' га опет нигде нема
Смета мора јаз
Некад њему ветар смета
Ил' врућина усред лета
А сад опет мраз.

— Келнер, донесите ми да ручам. Само, молим вас, да јело буде загорело, јер сам се зажедео куће.

У очекивању победе

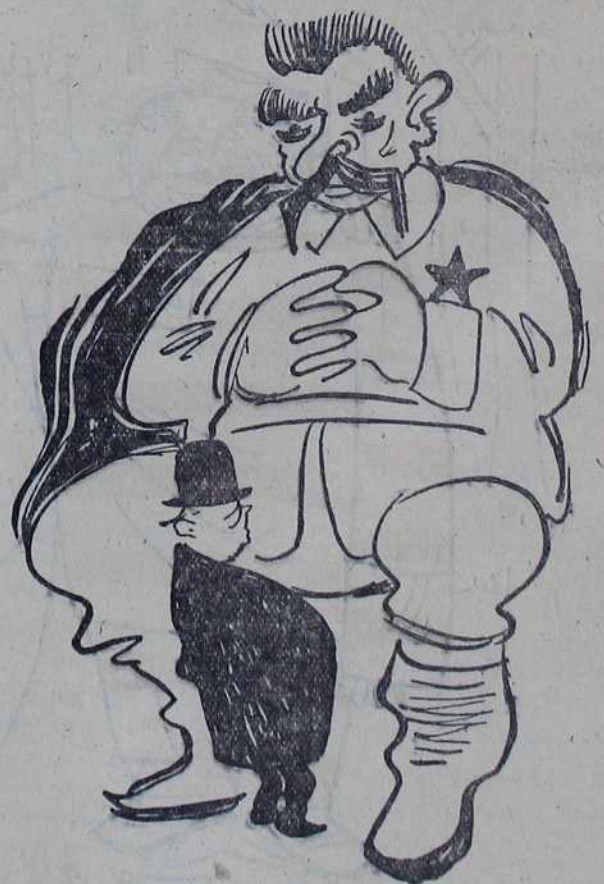


— Према плану она би већ морала овде да буде — или ће бити да нам је опет умукла!!!

ЧАС ОВАКО, ЧАС ОНАКО... СВЕ ЗБОГ ОДУШЕВЉЕЊА

«Њујорк Тајмс» доноси изјаву Напуљ, децембра. — Због претераног одушевљења према савезницима — «ослободиоцима», комеричког народа, који се базира на нашим малим војничким успесима, много је смешанг. је изражавају тапијански студенти у Напуљу затворен је Универзитет. Скупатори су мислили да је боље спречити грљење и љубљење студената и англоамеричке полиције, јер је од овог излива не може да траје дуго. Једном братства било и мртвих и рањених.

НА ПОЛИТИЧКОМ ИСПИТУ



СТАЉИН: — Ајде, увери ме да су наши бољшевички и ваши плутократски интереси заједнички!

ШАТРО — БЛАНКИ

Каиро, децембра. — Овде се зуцка да је Черчил измислио своје «запаљење плућак» јер он је велики шерет, који се користи разним триковима. Зато се мисли да је он измислио болест да не би у Доњем Дому морао да призна да је Техеранска конференција пропала.



— Ух, апа је топло, ово ваше море!

Преглед Стране

ФРИЗИРАЊЕ И ГАРНИРАЊЕ

Шведски лист «Фолкест Даге-блат» пише да енглески дописници у Медитерану, протестују против фалсификовања и гарнирања њихових вести уредништвима.

Тако су два енглеска ратна дописника дали оставку, јер ни сами нису познали своје оштампане извештаје. Њихови извештаји, који су били песимистички, на путу су тако фризирани и гарнирани разним слаткишима, да су постали толико оптимистички и сладуњаваји као боза са сахарином. Читаоци су добили утисак као да ће се рат сутра завршити и одмах навалити у туристичке биро-е, тражећи карте за Рим.

Кад је неко научио да блефи-

ра, а не може више друге народе да фарба, онда му не остаје ништа друго, него да свој рођени народ удешава за Врбицу.

Бољшевичке закачке

Према једној «Рајтеровој» вестии, италијански саветодавни одбор тражио је, од Ајзенхауера да све окупирани области буду стављене под италијанску управу. Москва је овај предлог подупрла и додала само да се одмах обрадују и антифашистичке и политичке групе.

Тако су бољшевици направили закачку, а сада се Ајзенхауер презнојава, јер види да му црвени савезници спремају колач — по старом рецепту Коминтерне.

ПЕТАК, 24 ДЕЦЕМБРА



До мене станује наш Спасоје коме је жена у другом стању, а ћеркица од пет година је маза целе зграде. Њеној мами је ле-

кар препоручио да се што више шета па није никад код куће а мала Вида обично седи код нас док јој мама не дође. Тако било и вечерас. Седела она код нас и лепо нас забављала. У томе дође и њена мајка, али мала неће још да иде па и мама мораће да остане.

Одједном мала рече:

— Слушај мама — каже мала Вида. Ти ниси никад код куће а ако дође рода шта ће онда да буде. Нађе врата затворена и однесе бебу на друго место.

Млада мама поцрвени а ми се насмејасмо.

СУБОТА, 25 ДЕЦЕМБРА



Позвао ме мој колега на ручак. Он је католик па му је данас Божић. Дочекали ме људи срдечно. И мене и жену. А

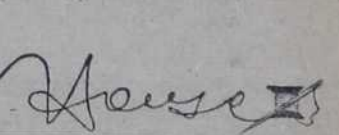
спремили дивота. Права гозба. Док смо чекали ручак, послужилише коњак. Пијуцкамо ми и лепо разговарамо, када мојој жени испале чашица из руке. Паде и окрвн. Нама непријатно и моја жена се извињава па људи веле:

— Ништа, ништа!

Одједном у разговор упаде ћеркица домаќинова која узвикну:

— Како ништа када је то чашица коју смо позајмили.

Ја и жена у земљу да пропаднемо од срамоте а и домаќинима није било пријатно. Преседе нам ручак и све задовољство.



БОДЉЕ

РИБАРИМА

Сваки Рибар, стар и млади Гледа само да заради Била топла — хладна вода Гледа рибу он да прода Да пост овај искористи И џепове све очисти.

РАДИО-ЛОНДОНУ

Наздравље ти, бато, пита Мора да ти пала трола И низбрдо возе кола Када хвалих чак и Тита Уз тебе се сада вије Цело друштво са робије.

ДЕЦЕМБРУ

Од кад право лето стругну Календар се цео клима Дошла нека чудна зима Па и Божић већ одвугну Баш је ово шаљив век Нема снега — ни за лек.

СТАРОЈ ГОДИНИ

Већ полако ти одлазиш Уморна са бине слазиш Заборавља тражиш кут Нек подари Божија воља Да нам Нова буде боља Теби старој »Срећан пут«!

НЕДЕЉЕ ДО НЕДЕЉЕ

— Ето, мени ја педесет година а ја у моме веку још сам слагао — вели отац.

— Море остави тата — каже му кћи. У твојим годинама човек постане забраван. Откуда може да се деси да човек никад не лаже...

СРЕДА, 22 ДЕЦЕМБРА



Јутрос сам хтео да путујем возом па ухватим место у реду за карте. Стојим тако и чекам и већ у себи проклињем час

када ми пало на памет да путујем. Одједном се направи нека гужва. Ред се поквари сви потрчаше да виде шта је. Један дебелико је нешто жучно протествовао.

— То је безобразлук! Зар се тако вређају путници? Приђем и ја.

— Шта је било? упита жан-дарм.

— Море ништа. Сам је крив — прича једна жена — забрањена капуљачом. Дошо он на шалтер и пита:

— Могу ли да добијем псећу карту а она му госпојица вели: Бога ми не можете. Морате путовати са обичном возном картом...

— Па јес, брате, што се не изјасни да оће карту за цукелу него се тако изјашњава, вели један у шубари.

ЧЕТВРТАК, 23 ДЕЦЕМБРА



— Е, што су ови директори чудни људи, то нигде нема — прича јутрос на пијаци Софроније пензионер.

— Откуда ти познајеш директоре — дира га Чеда кафеџија. Ни код твог шефа несмеш да уђеш без куцања.

— Море, без шале, сада сам видео како је тешка ствар бити директор — наставља Софроније. Неки мој далеки рођак директор је неког предузећа. А он ми потписник на меници. Решим се да одем код њега, да је потпише, пошто је дошао рок па ме страх да се не протествује. Уђем. Сачека ме момак који ми рече да директор не може да ме прими јер има седницу.

— Ух, мајку му, а ствар је врло важна за њега узвикнух ја.

— Онда ћу морати да га побудим — рече момак и пође.

— Море немој да га будиш — велим ја и одреждох до три сата.

ЖЕЛИ МУ ДОБРО

— Видиш, драга моја, већ две године сам верена, па је крајње време да је венчам.

— Ако га заиста волиш, зашто га не оставиш да још мало буде срећан.

✱

— Видиш ли онога човека? Док се није обогатио, био је обичан лопов.

— А шта је сада?
— Клептоман.

ЈЕДИНИ НАЧИН

Стара претенциозна госпођица жали се лекару:

— Ох, господине докторе, сваки пут кад се погледам у огледало, налазим да сам још више остарела. Шта ми саветујете да радим?

— Да разбијете огледало!

✱

Др. Симић се шета с једним пријатељем и примети једну даму која им је долазила у сусрет.

— Да пређемо у другу страну. Не бих желео да је сретнем, рече др. Симић. Лечило сам њеног мужа...

— Отерао си га у гроб, а?..

— Не, спасио сам га.

НЕДЕЉА, 19 ДЕЦЕМБРА



Данас је дан када пола Београда слави а друга половина одлази у посете. Зато сам и ја одлучио да

данас ништа не кувам већ цео дан да идемо по славама. Направили смо и списак. Укупно двадесет и две. Од тога две на Пашином Брду, једна на Сењаку и једна на Булбурдеру а остали у вароши.

Тако ћемо да уштедимо ручак — кажем ја жени.

— Море боље да ми седимо код куће — вели ми она. Јер пошто има толико да се пешачи, сигурно је да ћемо више исцепати ципеле но што ћемо уштедети.

— Опет ти ситничариш — љутнух се ја и тако би одлучено да идемо по славама.

Пошли смо у девет сати. До пет увече обавили смо свега че-

ПОНЕДЕЉАК, 20 ДЕЦЕМБАР



Уђем у једну радњу антиквитета да продам једну чинију од кристала. Кој ће ми љаво тај луксуз. И продам је,

богами, добро. Док сам чекао да дође гозда осврнем се по радњи а на све стране слике. Приђем да видим. Неке бедне слике, суморни пејсажи и још суморнија уметност.

— Чије су ово слике? — упитам.

У томе се издвоји један суовњави младић, који је дотле зуррио у прозор.

— Моје — рече ми он.
— Дивно сликате — рекох ја у иронији. Потсећају ме на Ван Дајка.

— Може бити — одговори младић уображено. Зар је он једини који ме копира.

БОДЉЕ

ЕПИГРАМ

Свршила се петња шала Равнала се два ривала Плавни губе куп Није пријо овај чанак Јер приход је био танак Трофеј зато скуп.

500 ОСТАВКА

Познати спортски радник и осливач С. К. 13 дао је ових дана неопозиву оставку. Уједно је овим Јова Ружић постигао спортски рекорд, јер за тридесет година од кад постоји његов клуб ово му је 500 »неопозива« оставка.

НЕРЕНТАБИЛАН ПОСАО

Овогодишње првенство је врло нерентабилан посао за велике клубове али шта да раде када се мора радити. Висока је режија: Зато се права комбинација за неки ложићни турнир »ради вађења«.

НОВА ДИСЦИПЛИНА

Изгледа да је шах најрентабилнија спортска дисциплина пошто се многи спортисти уписују у клупске шах секције. Ем не ломе ноге и не газе блато, ем је бољи приход.

трнајест слава. А провод слаб. Неки се свечар љути на свећу која не гори добро, другоме су продали рђаво вино, трећем је загорео славски колач. Само неке жалбе и кукњава. Већ ми је ишло на нерве. Зато рекох жени да одемо још код њене сестре па да идемо кући.

Код мога пашенога много друштва, а он се сневеселио само што му киша не пада са чела.

— Шта је теби? — упитам га.

— Море остави ме. Поједо се као печен хлеб. Замисли мој малер. Толико се радујем слави да један дан не идем у канцеларију а она мора да падне баш у недељу...

УТОРАК, 21 ДЕЦЕМБРА



Мој комшија има кћер која много лаже. Па бар да је само то. Каћерка, лењивица и прождрљива. Поједе што види. Зато је он, јадник, стално прекораван и светује.

Тако је било и данас када сам ја код њих био на кафи. Она појела неку погачу па после није хтела да призна а отац и мајка је грде у хору.

— Ко лаже тај и краде — вели мајка.

ДОБАР ПОСАО



— А зашто ви просите са два шешира?
— Па, знате, посао иде добро па сам отворио филијалу.

НА ИСПИТУ

Учитељ испитује ђаке из зоологије: пита о врстама животиња које живе у Африци. Побројавши редом све могуће, од најмањих до највећих, малишан заборавља слона.

— А још? — пита учитељ. Хајде сети се: врло опасна звер, свегази пред собом и једини је спасако се човек склони с пута. Може да пригњечи човека као дулек... Е, па шта је то?

— Аутомобил, — радосно узвикну дечак.

ШТИМУНГ У ТЕХЕРАНУ

СТАЉИН—ЧЕРЧИЛУ

О, приђи ми ближе ти бивша царице Не устручавај се, хајде под мој трем Да окусиш чорбу коју и ја једем И да мреш од мука од којих ја мрем...

ЧЕРЧИЛ—СТАЉИНУ

Не, нећу ти прићи. Нашто то и чему?! Боље ова страпња, чекање и стра!

Јер — срећа је лепа само док се чека Док се 'о њој само наговештај да...

РУЗВЕЛТ — ЊИМА

Тражили сте да вам ја кумујем Е, па добро! Ал' мој услов то је: Што је ваше то нек буде моје Што је моје — то је само моје! Позајмице више не жртвујем!

СПРЕМНА ДЕВОЈКА



— Злато, закуни ми се да би ме волепа и да сам сиремашан и сасрим задужен.
— Врло радо драги, али закуни ми се ти прво да то ниси!

Вицеви с бривдом

— Оптужени сте да сте повукли кочницу на возу. Имате ли шта да кажете у своју одбрану?
— Г. председниче, у возу се налазила моја ташта, па сам морао ја да сиђем.

✱

— Какав је то бифтек, Марија? Какав му је то укусу?
— По месу су биле никакве бубице, али ја сам га очистила, а за сваки случај посула сам га и прашком за инсекте.

✱

— Татице, данас смо у школи учили да животиње сваке зиме добијају ново крзно.
— Лакше сине, да то не чује мама.

✱

ОПРЕЗАН СУДИЈА



— Колико имате година?
— Двадесет и девет!
— А сад се закуните да ћете говорити истину.

✱

— И збиља нећеш да напишеш писмо!
— Не, не! Не могу да напишем двоимно писмо.
— А ти се онда потпиши!
— То хоћу. Ставићу лажно име.

ТОШКЕ КАО ПЕДАГОГ

Дошеја сам на куде Белиград због зашто је онај драјфус и јуда равајло почеја да тера сојке и да се замлаћује сас разне керефене а после кад испадну турфа посл он ће да вика а што ме бре ниси учија. Затој га искам да учим па сам дошеја да гу изведем на селамет ал не какој мислеју овеја јагуриде већ онако изистински. Само кибицантујем какој работе. Сваки чека да ти отвори очи а ми смо и упали у рупу што смо много отворили очи и гледали по туђу работу док нам неја упаднула трунка.

Ал кој ће бре да намеси колачи за цел бели свет кад сад сваки иска да буде големаш а ова-

мо се салте извија какој трепетљика и Геневета и само жмијоше. Понајголем је малер због зашто је код нас суфицит на памет и сваки иска да буде понајпрва персона и да се јаде његови речови. Иска да командује а кој ће бре да слуша.

Тако и овеја равајло. Иска да сад напраји паре и да постане крупн персона а овам још спије на патос и нуме да улезне на врата какој човек већ рипа кроз пенџер какој мачор на даскал То-зу. Учија сам га, учија ал ич не помага иска човек да будне љубофник и дон жуан а на шију му штрока какој скоруп. Мислеја јагурида да је с'г његово време а

не види да ће исплаћа сви цекони због зашто скочила ала и врана да види неку асну па му све подливају воду а он ко пеливан колико лекција о отменос и па-диго шију и оћоравеја па надро да заради паре.

Затој ћу ја да ви одржим немет а ви да утувите и салте да зборите кад вас неко питује а не да истрчавате ко ждребенце пред руду. Ете баш тај равајло неје лош човек и задушна баба ама, иска да се чује и види па му стално извукују асуру. С'г си одим да спијем због зашто ми смеће гелектрика а другу суботу оћу да ви се јавнем с други речови.

ваш Тошке



Наши јучери и

УВЕК ЗВАНИЧЛО



— Што си несретниче обукао ново одело!
— Ћути жено! Пишем шефу честитку за Божић.

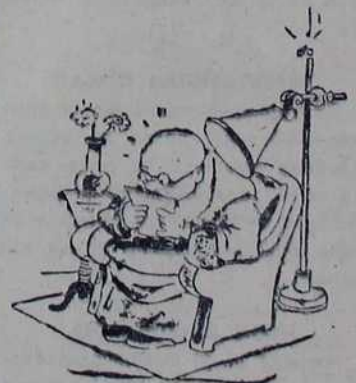
Бодликава

Преживео сам разне „дампинге“ али овакво чудо још нисам доживео. Свако ти данас има своју рачуницу и свако гледа само себе. А да би прикрили себицњаштво и кукавичлук они критикују све и свакога. Наравно води се рачуна о коњунтури и гледају да се определе тако да не погреше. Али пошто је ова игра која се игра у свету сувише велика и замршена, они се обично погрешно опредељују. Само то њима ни мало не смета. Вешт неки свет па се увек дочека на ноге. Када их догађаји оствесте и ударе по носу они одмах мењају мишљење и гурају у нову коњунтуру. Зато човек мора да се искида од смеја када види маторе и зреле луде како данас хвале оно што су јуче нападали. И то тако ватрено да оће очи да ти изваде ако заступаш друго мишљење. Највећи део пак шапуће и ћути, а када већ гукне коју то је само патриотски шапат: Да сваки гледа своја посла и да се не меша у политику. Нека буде шта буде.

Али ако има у тебе поверења, он ће да ти каже како је „било то или то!“ Наравно то је све



А КАД ЈЕ НЕМА?



— Одговарајући на ваш примамљив и заводљив оглас, молим вас да ми пошаљете један примичак ваше косе.

Савремена шлагери

Забушанту

Живео си раскошно и бесно
Врдао си час лево, час десно
Варао си и лагао свесно
Ал си сада ти о земљу тресно
Узалуд си врдо и извије
На крају си ти бате долкије.

ПОСТИГНУТ СПОРАЗУМ

Гонио Домановића један досадан поверилац, није му дао мира ни код куће ни у канцеларији. Али једнога дана сусрет је бир неизбежан, затекао га је у стану, при ручку. Врло учтиво је скинуо шешир и поклонио се. Рекао је због чега је дошао, али, да би ублажио горчину своје посете, додао је:

— Знате, господине Радо, ви реците кад могу да дођем сигурно, да не бих сваки дан досађивао.

— Шта ја имам ту да одлучујем, — рече му Домановић саркастично, ви сте тај који одлучујете: кад вам је најзгодније, у право кога дана?

— Мени суботом, пред вече...
— Е, онда изволите доћи сваке суботе пред вече...



Мађионичар: — ...А сад, да вам покажем како се од једне литре млека, прави две!..
Сљак: — Није потребно, знамо ми то сами.

Разно

Лекар: — Шта, зар вам овај напиток за спавање није помогао?
— Болесник: — Видите, сву ноћ сам мислио на то, да сам га платио петсто динара, па због тога нисам ока склопио.

✱

Судија: — Како сте дошли до толиког броја кључева и калауза?

Оптужени: — То сам наследио од деде и оца.

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

купио тата пласе и цулку за славу и затворио у супу да се јос фали како це да кљукл цулку за бозиц а пласе за славу а кад ми уоци славе отволили супу нема ни пласета ни цулке до се Неки бата и здипио па смо за славу јели неку либу сто је Тата плеплатио ал смо бал са знали да је нас хаузмајстол го споцик плаславио а тата казе мо ле ако плаво је и он да Види неку фајду од Ове онлапине За сто је досо из бела света него да несто клопне и Тако се свпрсило на појо вул Магалца а Тата леси-

јо да висе у супи ниста не дзи. боза донтол Погодијо младу кувалицу а зену посло у нис код мајке ал она се Тамо посвађала па се блзо влатила и затекла бозу у Кујни и Сад се лазводе а кувалица добила педесет илјада да сведоци против бозе и Сад це да га уледе ко панта бабу ал А ко ниједна зенска није била од њега на милу плаце је велике пале и све сто је Заладијо исло је на тај посо има Јос једна новос а то је За госпојицу далу сто је исла у бакалницу код милоја бакалина увек предвече док не до-

це стлуја Па је тамо уфатили На лице места и сад пуца блука И она отпутовала у младеновац док ствал не легне а милоје Бакални добијо глипу па лези код куце а у бакалници Само сеглт јеца мој Длугал па му ја Помазем и да видите није лосе јелбо има сецепа па Се занимамо а Ако несто фали нека гледа милоје како це. данас су мателице па оцу Дидем свуд по фамилију да везујем а тата ми казе да се цабе муцим јелбо су сви вец увезани у све цетили Па неце ниста да падне. вас Јовица

ДА ЈЕ ПРЕВРНЕ



— По спољашности моја жена баш не изгледа богзна како, али по унутрашњости...
— Па што је онда не преврнете!

наши крајеви



козерија

пропаганда али он верује слепо да је открио Америку и да је његов став одличан. Све то што ти каже чиста је спекулација хоће да се определи за коњунтуру. Нико нема свога мишљења и не жели да га има. Чека да му се дошапне и одмах слепо слуша и верује. То полтронство и спекулативност су главне одлике нашег доба а њих сугерирају жене. Оне су те које стварају јавно мишљење и које воде прву реч. Оне измишљају, коментаришу и дају свој суд по догађајима а људи само шапућу, слушају и верују.

Зато је данас дошло доба које би се могло назвати женском епохом. Јер жене воде трговину, оне се жене а не удају, оне пуше на мужевљево купоне и оне воде политику. А када жена изиграва мушкарца онда све иде наопако. И мора ићи наопако јер жене много полажу на моду и коњунтуру а обично оно што је модерно — није није и добро. Зато Београђани морају, као прву меру за своју независност и мушку слободу, да ућуткају своје жене и да их најуре у кујну. Јер иначе оста вечна срамота да нам жене кроје капу...

ПРОФЕСИОНАЛНА РАДОЗНАЛОСТ



— Апо, јели ту берза!
— Молим вас, како се котирају акције Ло-зингер и Комп.!

ПОСЛУШАО ПРЕДЛОГ

Судија: — Пре него дате свој исказ, морам да вас упозорим, да сте као сведок дужни да кажете само оно што сте видели, а не и оно што сте чули од других. Починимо.
— Кад сте рођени?
— Сведок: — Господине судија, то знам само по причању других.



— Ајде, Петре, рвци ми шта се хоће да каже председнику: »Око за око, зуб за зуби?
— Не знам тачно, господине професоре, али мислим да то има веза с боксом.

— Знаш ли ти докле може да те одведе страст за алкохолом?
— Знам, до кафеане.

ПРИНЦИПИЈЕЛНО



— Ја сам за принцип. Пре свега кад шаха да се не говори. Али сада седимо већ три сата. Дозволи ми да ти поставим једно питање:
— Јаси ли ти на потезу или ја!

— Ти си извршио четрдесет и пет превара под лажним именом?
— Да, г. судија, приликом мањих послова ја радим под псеудонимом.

— Госпођо, ваша кћи изванредно говори есперанто.
— Да, као да је тамо рођена.

— Не разумем просто, како живи тај Перић без пара прекрјуче није ништа имао, ни јуче ни данас!
— Је ли тражио позајмицу од тебе?
— Не, ја сам тражио од њега.



— Понудио ја једном шефу спанину по максимираној цени, а он ми показао врата.

— Збиља те истерао напоље!
— А није! Опоменуо ме само да наш разговор може чути неко из друге канцеларије.

Вицеви без брџе



САН И ЈАВА

— Мужичу, ноћас сам сањала да сам добила на поклон једну дивну свилену хаљину!
— Вечерас, жено, лези раније у кревет, можда ћеш да сањаш и ко ће да ти је плати!

ДЕЧА УСТА

— Је ли, татице, зашто је месец тако блед?
— Није ни чудо, сине, тај-по целу ноћ не спава!

ПОДЕСНИЈИ ТРЕНУТАК

Милан: — Шта мислиш, да ли да те запросим сада док твој отац нешто копа у башти?
Јелкица: — Не. Причекај док сврши са послом, па му затражи моју руку тек када уђе у библиотеку!

Милан: — А зашто?
Јелкица: — Јер боље је да баци на тебе књигу него мотику.

ИЗ СУДА

Судија: — Како си се усудио оптужени, да ућеш са том мотком на суђење?
Оптужени: — Па ви сте сами рекли, господине судија, да се за одбрану сам постарам!

Судија пита тужитељку:

— Како се зовете?
— Анђа Медовић.
— Колико имате година?
— Ах! Зар сте ме звали да ми постављате таква питања?
— Па то је потребно.
— Добро, имам 24 године.
— А где станујете?
— У Хиландарској улици 99, трећи спрат, врата десно али можете да дођете тек после четири сата, иначе ме нећете затећи код куће.

САСВИМ СИГУРНО



— Слушаш ли мали твоју маму!
— Још како. И ја и тата.

Награда поштенном налазачу

— Господине, на једној клупи у парку нашао сам овог цркнутаг зеца.

Полициски чиновник му на то одговара:

— Добро, мали. Ако се у року од године дана не јави његов сопственик зец ће бити твој.



КАД СЕ ВРАБАЦ КАМУФЛИРА

Био једном неки врабац, сасвим обичан врабац, као и сви други. Живео је сасвим добро: на ивици прозора једне велике старе куће, где су му свако јутро стављали мрве хлеба, на које је био већ сасвим навикао, па их је без страха кљуцао и за време тога свог доручка слушао како га изнутра с друге стране, хвале људи:

— Е, — говорили су они, — овај је врабац некако сасвим друкчији. Неки особити врабац! Ето, колико је паметан, да чак и не личи на правог врабца. Док су сви врабци само врабци, овај би баш требало да буде макар канаринка, а не прост врабац!..

Слушаше, слушаше такве разговоре наш врабац, па се растужи:

— Ех, зашто сам ја оволико несрећан? Зашто ме роди мајка као врабац! Ех, како бих живео да сам канаринка? Ох, како би ме тад сви волели и поштовали! Ах, Боже мој! Кад би се некако могла поправити ова ствар!..

Дакле, прохтело се нашем врапцу да постане канаринка, па га је та ствар толико забринула да је чак почео да слаби јер ни о чем другом није могао више да мисли. Најзад се и домисли.

Једаред лети он тако тужан изнад улице и види да доле, поред једнога зида, стоји молер, а иза њега ведро са жутом бојом. И врабац — буп! — у то ведро. Испрска се по тој боји и излете, али већ једна сасвим другојача птица да се чак и врана, која чуваше на оближњем дрвету, збуњено затресе и у чуђењу изусте:

— Га! Га. Шта је ово? Каква је ова птица?

— То сам ја! — поносито процркута врабац. — Ја који сам сасвим необична птица, јер то сви знају и кажу осим тебе! Био сам до данас врабац, досадило ми то и, као што видиш, постао сам канаринка! Ето што сам и какав сам...

А за то време врабац се осуши на сунцу и полете право на познати свој прозор.

— Гле, гле, канаринка! — повикаше људи из собе. — Гле и сасвим припитомљена! Чудновато — па затим нежно узеше врабца и метнуше у крлетку... не крлетку, него прави птичи дворца! Насуше му хране свакојаче, па му и осушених мрва дадоше.

— Дабрме! — мисли задовољан врабац; ево отада и како започиње мој слатки живот. Уосталом, то сам ја и заслужио, јер обичан врабац никада не би могао доћи на мисао на коју сам ја дошао, него само необичан врабац као што сам ја...

А око крлетке скупчили се сви, па га гледају како скаче са жице на жицу, како једе мрве и сви га хвале, хвале, до неба...

— Ох, како је лепа птица! Какво јој је перје, каква боја! Сад ће сигурно и запевати. Мора бити да има чудесан глас...

Једном речи, толико су га хвалили да му од тога постаде у целој снази веома топло, те забриви да се скоро обојио, па одлучи да се окупа у зделици у којој му је била припремљена вода. И, о, пдредраги Боже! Какав ти жути млазови не потек-

ше с њега, и како он очас постаде толико смешан за све у соби, па још кад после тога поче да цвркуће својим врапчијим гласом:

— Чик-чирик! Чик-чирик! На ово га укућани онако још

мокра извукоше из крлетке и пустише кроз прозор.

— Лети сад, лоло; откуд си и долетео! — па сви прснуше у смех зато што су обичног врабца могла узети за канаринку.

А јадни наш врабац спустио се

ту боју, суши се и никако да дође к себи:

— Какву ја то погрешку направих? По свој прилици није требало у зделици да се купам, чити да цвркућем. Ето, колико је истина да је ћутање злато...

— Е, баш си ти веома глупа птица, — гркну му са дрвета пређашња врана, која је све гледала.

— Да си био паметан, онда би знао да је боље бити и врабац него лажна канаринка?

— Али ја нисам обичан врабац, него необичан, процркута опет врабац.

— Онда, кад је тако, онда се и суши ту на зиду, као што си почео! И то што пре, то боље. Јер ће се они прости, а не необични, врабци скупити, па ће ти се смејати толико да ћеш се морати селити из овога места! Уосталом, шта ја теби причам и губим време узалуд! — махну зловољно врана крилима и одлете од необичног врабца да гледа своје послове.

ЛОЗ

Госпа Меланија устала је нешто љута па је прво изгрдила њену мезимицу Ксенију — то је ангорска мачка — а онда је распарчила ватраљом Цулета, домаћег пса који се одликовао ретком способношћу за вађење меса из лонца који ври на ватри и различним авантурама по Бајлоновој пијаци где је у дане када се издаје месо био страх и трепет. Онда се окрете својом мужу Бранку, који је у вароши био познат под именом »Меца«.

— Слушај ти! Већ ти два дана говорим да замениш оне наше купоне, последњи је дан а ти све нешто чекаш. Хоћеш, ваљда, да ти падне с неба или да ти ја заменим...

— Идем, идем — узврда се Бранко. Баш сам хтео данас да идем ваљда није више навала.

— Да ниси заборавио број књижице — опомену га госпа Меланија.

— Јок брате како да заборавим... Ето, 212 196 знам нумеру као оченаш — вели Бранко и обљачи капут.

Он оде код пекара да хвата ред а госпа Меланија оде код Раке инжењера да му спреми кућу пошто је он самац и удовац. Добра нека душа па хоће да помогне својој ближњем иако зли језици по комшилуку причају да му она заменује и жену. Наравно све због своје племенитости и доброг срца. Али она прети да ће да разбије главу тим пакосницима из комшилука па се свет чува. Сви знају каква је госпа Меланија када се наљути.

За то време је Бранко ухватио ред и почео да се разговара са једним чичом у шубари. То је његова највећа мана. Заговори се и расприча па га и Бог заборава. Баш се види да је професор.

— Баш ми чини задовољство када овако изађем у свет. Ту је прави Београд — поче Бранко. Ми староседеоци и прави Београђани чекамо на ред а сви нови богами лепо живе. Увек се неко брине за те избеглице и дошљаче а за нас нико.

— Море није господине — одговори чича у шубари. И ја сам ти избеглица и да не да Бог неком. Јес да се касти брину ал све је то кратко на ово време...

— То је код вас — вели Бранко ал брате већина лепо живи. Мој млекација је избеглица, овај што нам дели купоне је избеглица а мој дравџ је однекуд из Лике.

— Ви касти знате те што су умели да се снађу а ја знам много који нису ништа — вели чича. Него знаш шта господине. Мани ти ту причу већ ми дај једну цигару. Знаш како народ вели: Неком рат, неком брат...

У томе приђе Сима колектор

лозова па кад виде Бранка застаде и рече:

— Дођи бре господин Бранко да видиш шта је са лозом. Да знаш да је данас вучење премије.

— Шта имам да видим — гунђа Бранко. Моје се зна. Кад је повишица ја у бубањ, када је вучење ја опет у бубањ.

Замена купона ишла је брзо али света много и Бранко тек око три сата дође на ред. Када је заменио купоне он пође кући али успут сврати поред колектора. Међутим, радња је била затворена али су у излогу већ били објављени згодитци. Бранко застаде да види и одједном му застаде дах у грудима. Тамо је писало црно на бело да је премију од пола милиона добио број 212 196.

— Ауф, мајку му, то је мој број — прошапта Бранко и бркну се у џеп да види лоз. Дуго је претурао по буђелару али лоз не нађе. Мора да сам га заборавио код куће помисли он. Али шта ће ми лоз. Знаш тачно да је то мој број. Размишљајући тако он уђе у кафану код Ђоке и ту затече неколико познаника. Он им још с врата подвикну:

— Ођу вала и ја да частим. Бапула ме премија.

— Браво Бранко! Живео! — ускликну друштво и паде прва поручбина. Бранко је био највише расположен и стално је наручивао. У томе дође и Сима колектор.

— Аха, тебе чекам птицо! — узвикну Бранко. Иди и донеси паре. Добио сам премију.

— Ама неће бити г. Бранко — чуди се Сима. Из моје радње није продата премија...

— Шта неће бити знам ја мој на оближњи зид, чисти своју жу-

лоз — тврди Бранко и само испија шприцере.

— Дај ти мени лоз да га ја неплатим па ћемо за пиће лако. Има дана за магдана — вели опрезни Сима.

— Лоз ми је код куће, сад ћу га донети — вели Бранко и једва се подиже. Вино га је већ добро ухватило. А није ни чудо. Петшест шприцера на гладан стомак, то је много за једног професора у пензији.

Друштво оста да пије а Бранко оде кући. Већ је пао и мрак а њега нема. У зло доба дође, погружен и невесео.

— Проклета расејаност — уздахну он. То није број мога лоза већ број моје купонске књижице. Лоз је 43.120 а ја научио на памет број књижице па ми се само то врти по глави... Како ћемо сада за цех.

Друштво се само згледа и већ се спремаху да га изгрде када се умеша Сима.

— Цех ћу ја да платим, то јест онолико колико недостаје господин Бранку јер његов лоз је добио 1500 динара.

ЖЕНСКИ РАЗГОВОРИ



— Јеси ли чула с каквом се ужасном женом оженио наш славни рентгенолог Парић!

— Ко зна шта је он у њој нашао!



БРЗА УСЛУГА

Једном је Паул Хербигер седео у једном ресторану, у коме је услуга била невероватно спора. Вечера, коју је поручио, није никако долазила иако је он био гладан као вук. Он позва келнера код кога је поручио своју бечку шницлу:

— Када ћу већ једном добити поручену шницлу?, упита он келнера.

— Јесте ли је код мене поручили? хтео је келнер да зна.

Паул Хербигер га пажљиво погледа и климну главом: »Ипак сте то ви били, препознао сам вас и поред тога што сте онда били много млађи«.

НЕ ТРЕБА ГУБИТИ ПРИСУСТВО ДУХА

Ханс Золе, оператер Баваријског филма »Бескрајни пут«, волео је да у друштву прича разне догађаје из свога живота. Тако је једном код једног антиквара хтео да купи један стари сто. Трговац је наглашавао да је сто Луја XIV и да је лично овај велики француски краљ седео за њим.

— Али, сто је знатно старији, одговори му Золе.

— Може бити, одговори му трговац, онда је и Луј купио стари сто.

И ДРУГЕ

ШЕШЕТОК

СЛАВНИ ГИНЕКОЛОГ

Неког славног лекара позваше да изврши порођај једне принцезе. Један дворанин му рече:

— Ви сте сигурно поносни што имате да вршите порођај једне принцезе. То ће вас прославити.

— Да се ја нисам већ прославио, одговори лекар мирно, не би ме ни позвали.

ШТА ЈЕ КОМЕ УПУЊЕНО!

Када су Гете и Бетовен били заједно у Карлсбаду, предузимали су често заједничке шетње. Свауда, где су ишли, пролазници су их препознавали и стално поздрављали. Гете, коме је ово поздрављање већ досадило, рече једном љутито:

— Мрско ми је већ то поздрављање и не могу никако да сварим ове комплименте. На то му додаде Бетовен:

— Немојте да дајете томе неки нарочити значај, екселенцијо. Можда су ови комплименти упућени мени!

БОЛЕСНО СРЦЕ

Ханс фон Билон, славни диригент, присуствовао је једном пробном певању неке уметнице. Како је ова певачица била доста уображена у своју певачку способност, наједном рече гордо:

— Господине дворски капелмајсторе, ево једном једна права певачица, која може да пева онако, како јој је срцу драго.

Билон климне главом и рече: — То је тачно, милостива госпођице, али кад је неко болесног срца, онда не треба да буде певачица.

САМО ЗА ДЕЦУ ОД 7 ДО 70 ГОДИНА



Да нема доказа...

— Знаш, све ми се чини као да смо се узели пре 14 дана.

Погрешна дијагноза

— Кажи ми искрено, да ли си када погрешно у дијагнози?
— Јест, погрешно сам једанпут, кад сам лечио једнога пацијента од назеба, а он је имао новаца да плати чак и операцију слепог црева.

✱

— Шта мислите, господине Јоцо, који је бољи од наша два кандидата за претседника општине?

— Шта да вам кажем, ја се тешим тиме што ће само један од њих двојице да буде изабран.

✱

— Овај човек говори да већ шест година има аутомобил и није дао ни пет пара за оправку.
— Можеш му веровати, јер му ја оправљам аутомобил.

✱

— Зашто сте продали свој саксофон?
— Видео сам да мој сусед стално носи батину,

ИСКРЕН СУД

Славни музичар и композитор Франц Лист присуствовао је некој вечери у некој приватној богаташкој кући. После вечере домаћица га замоли да саслуша свирку на клавиру њене јединице и да каже своје стручно мишљење о њеној музикалности и вештини. За све време док је млада девојка свирала, Лист није ни једним мигом одвајао утисак, који је на њега остављала свирка. А кад је девојка завршила, он је помилова по коси и рече јој благим, очинском гласом:

— Госпођице, рецимо, што бих могао најискреније и најтоплије да вам препоручим, то је да се што пре — удате.

У, што та лаже



— У, што та лаже! Каже да не воле трговце, па, чак ни црноберзијанце!

ИСПРЕТУРАНИ ОГЛАСИ

Жели познанство ради удаје црн зимски капут са браон огрлицом ординација од 8—12 — Београд.

Лекар са парним грејањем и конфором чисти димњаке уредно као и бољу девојку за посећивање приватних муштерија.

Лепу и сталну собарицу за вишегодишњу употребу купујем ради чишћења.

✱



— Колико часова требате да насликате моју ћерку!
— Двадесет и четири.
— А, ако и ја присуствујем!

Народна ризница

Питали сељаци старца: Има ли чивутина, да да није зеленаш?

— У стотини има, можда, један, а у хиљади ниједан.

✱✱

Питао јеврејин сељанку: Имаш ли снашо једну кокош за продају?

— Имам и двије за цабе, само ми у кућу не улази.

Питали једно дете: Јели ти оно мати, што те онако крвнички испребија? — Мајку ми је отац усрртио, а маћеха ће мене.

✱✱

Питао у шали варошанин сељака: Пошто се код вас продају магарци? — По сваку цијену а најбоље оним што су длаке као та твоја.

✱✱

Питао младожења неси ли ти онако много јела и пила кад си девојком била? — Да нијесам јела и пила не бих ти оволика и оваква била.

✱✱

Питали младожењу: Јели у твоје жене дуг језик, као у других? — Не дао вам Бог, браћо, ни виђети а камо ли чути.

Питали младићи старца: Дали је боља мршава или дебелушна жена? — Док је млада свака је добра; а кад остари још кући ваља.

✱✱

Питао муж жему: Код чије мајке научи тако блебетати? — Код моје сам учила, код твоје приучила.

✱✱

Питале девојке бабу: Зашто старији људи нас више милују него своју вјенчану жену? — Стару вуку, ћоцо, хоће се младо јагње.

✱✱

Питале девојке старца: Зашто гако често уздишеш? — Ако ви незнаге знам ја, па зато и уздишем.

ИНТЕРЕСАНТНО



ВРЛО АКТУЕЛНО

ЗАХТЕВАЈТЕ ОД ВАШЕГ КЊИЖАРА ОВИХ ДАНА ИЗАШЛЕ АКТУЕЛНЕ КЊИГЕ:

	Дин.
1 А. Е. Јохан	Земља без срца 80.—
2 Пол Мусе	Оптужујем 100.—
3 Свен Хедин	Америка у борби континената 70.—
4 Колин Рос	Западна хемисфера 100.—
5 Линклејтер Ерик	Џуан у Америци 100.—
6 Г. Вирзинг	Тражи се непријатељ 50.—
7	Тако је дошло до рата 12.—
8	Секрет Сервис 20.—
9	На живот и смрт 12.—
10	Владавина стараца 5.—
11 Џејмс Берглинд	Иза кулиса Беле куће 40.—
12 Ерлинг Бахе	На падинама Атласа 60.—
13	Влада у бекству 12.—
14 Конрад Барч	Видео сам Москву 30.—
15 Јохан Лерс	Јевреји иза Стаљина 6.—
16	Албион полази у рат 30.—
17 Мартин Пазе	Стаљин у светлу штампе и карикатуре 50.—
18 Џон Емери	Енглеска и Европа 20.—
10 Ф. Хартнагел	Амазонке са Бродвеја 70.—
20 Вегециус	Приручник за кафанске стратеге 50.—
21	Трагикомедија Жоржа Мандела 6.—
22 Георг. Павловић	Под шестокраком звездом 40.—
23	Севастопољ 36.—
24 А. Ф. Бориес	Атлантик 15.—
25 Винстон Черчил	Мој савезник 30.—
26 Т. Х. С.	Европа против Европе 6.—
27	Весели алманах 20.—
28 Вилхелм Шајдер	Ко је убица? 40.—
29 Лудвиг Штрац	Завера на Босфору 40.—
30 Х. Г. фон Цобелтиц	Њена победа 50.—
31 Р. Кравченко	Аљина љубав 25.—
32 Карл Бринкман	Репортртер Икс 60.—
33	Глас болшевизма 4.—
34 А. В. Кригер	На трагу тигра сабљаша 15.—
35 Ханс Михаел	Ловци глава распродато 15.—
36	Побуна на Фламингу 12.—
37 Курт Ридл	Сусрет са Маорима распродато 12.—
38 Др. В. Хофман	Животни простор или империјализам 12.—
39 Ј' Р. Георге	Јеврејин Зис 40.—
40 Ханс Дитмер	Улога немачких сеосних задруга у пољопривреди 8.—
41 Х. Баке	Независност европске исхране 10.—
42 Х. Х. Болер	Старање о немачком занатству 10.—
43 Лидија Рајмер	Породица у Новој Немачкој 10.—
44 Др. Х. Бенге	Немачка сељачка политика 10.—
45	Како путује немачки радник 10.—
46	Положај немачког радника 10.—
47 Валтер Херберт	Револуција европског сељака 12.—
48 Е. Моравац	Рат на Истоку 4.—
49	Био сам заробљеник у Офлаг XIIIБ 5.—
50	Алманах српске омладине 20.—
51	Наши у заробљеништву 10.—
52	Исток у Новој Европи 8.—
53 Фридрих Еларт	Беда у изобиљу 60.—
54 Ханс Стен	Јунаци под заставом сунца 50.—

Ако Ваша књијара жељену књигу нема, можете исту набавити непосредно од издавача:

„ПРОСВЕТНА ЗАЈЕДНИЦА“

Београд, Косовска 39/III — Тел. 24-822.

ВРЛО АКТУЕЛНО ИНТЕРЕСАНТНО

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.

Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

ЖИВЕНЕ БИЖЕ

В е с е т и

НАША ПОШТА

Моши: Зашто се не јавиш у Палестинске добровољце већ једноко наваљујеш да будеш српски војсковођа.

Мушкој фрајли: Толико време си друге мучио и ћушкао, а сада, када си ти упао у ђуп, кукаш и запомажеш.

Госпођи са моночком: Двадесет година се твоја реч слушала јер је то хтео твој муж. Укути бар сада када си га удесила за Врбицу.

Гросисти: Четвртину века ти си згрљао а само месец дана одгрљеш па већ запомажеш.

Мајстор с мора: Када се игра дволична игра може и да се изгуби, зато немој да се чудиш већ се спремај да платиш цех.

Навкву: Доста је велики број оних којима си ти куснуо пилав, наравно добронамерно, па је право да и ти изгубиш.

Малом Микици: Када мали човек хоће много да добије он мора да се помучи пошто је прошло време за «окружено».

Нашим читаоцима

Због Божићних празника идући број «Бодљикавог прасета» неће изаћи у суботу 1 јануара, већ у уторак 4 јануара и то као Божићни број на 16 страна, са богато илустрованим додатком.



Balice

— Ах, Цони, како мора да је бедно тамо у Евро пи, кад не могу да гледају ове наше америчке бургије.

ТЕТКА РОЈКА

Одјобара



Љиђани: Место шнешуа и чизмица, у моди су вунене сокне и дрвењаци зато се за време снабди за нову сезону.

Васки: Ако ти муж досађује љубомаром, ти га набеди да ти је неверан и стално му пребациј па ће најзад да те остави на миру.

Соњи: Ако хоћеш да наједиш другарицу Лулу, а ти купи четири хризантеме па јој испричај да то је послао онај лепа, црномањаста... Пући ће од муке.

Злати: Нивеа крем је одличан али ако немаш њега ти набави гушчу маст и са њоме мажи лице свако вече пред спавање а ујутру огреби ту маст са лица и поједи са хлебом да не иде у штету.

Рушки: Узми сапунски прахак и опери са њиме руке а образи се тешко перу сапуном. Треба јаче сретство рацимо — муж!

Усамљеној: На Ваше питање тешко је одговорити јер прво не могу да разумем како «усамљенак» има толико познанство.

Вукици: Бојење косе је напорно и некорисно јер нема ни капе ни хена, скупо кошта а не користи ништа јер права коса брзо израсте. Зато се појављује у оригиналу.

ИСТИНА ЈЕ



— Како дозвољаваш да те љуби оцачар?
— Ах, мама, све ми је наједанпут било црно пред очима!

То ће ујалити

— Замисли. Посвађала сам се с мужем и рекла сам му ако настави даље да ћу се вратити мајци, а он се није ни мало узбудио.

— Други пут ти њему реци да ћеш позвати мајку да дође к вама, па да видиш како ће се узбудити.

— Марија, како то да сам синоћ чула мушки глас из кујне?
— Свакако зато што сте прислушкивали на вратима.

— Човече, ти опет долазиш из кафана?

— Е, па жено, не могу ни тамо вечно остати.

ИЗИШАО ЈЕ ИЗ ШТАМPE

„Весели Алманах“

После златне свадбе



— Седи, Максиме!

